

Megjelen
szombaton reggel.

Előfizetési ár:
Egy évre 12 kor.
Fél évre 6 kor.
Negyed évre 3 kor.
Egyes szám 24 fill.

HONTI LAPOK

Szerkesztő és lapfőigazgató:
HALÁSZ FERENC.

Főmunkatárs:
PÁLYI PÁL.

Nyilttér sora 40 fill.

Hivatalos
s magánhirdetések
árszabás szerint.

Többszöri hirdetések
nélkül megfelelő ár-
engedmény.

Ipolyság, 1904. február hó 20.

Gőzeke-részvénytársaság.

Ipolyság, február 18.

Időtlen idők elejétől fogva a mai napig évezredek át, legkivált a technika terén bámulatosat haladt előre a világ. Az első Manihertől Kain farkosbotjától eljutottunk a golyó szóró ágyukig, az ősember izmos öklét és kezdetleges faszerszárait kiszorítja a gőz és villam korszakában a gőzgép és villamos motor.

A bukolikus költészet *bos arator-ja* és az általa vont faeke ma már valószínűségi anakronizmus. Gőzgéppel vet, gőzgéppel arat, gőzgéppel csépel a gazda, nagy munka és pénzmegtakarítással, igaz, hogy millió szegény ember kezéből üti ki a falat kenyeret.

Legújabbán mind nagyobb tért hódít a gőzeke. A munkamegtakarítás mellett kiváló előnye a mélyszántás és a föld oly megforgatása, melyet lábás jószágától vont ekével nem lehet elérni.

Nagy uradalmakban mindenütt látnunk már gőzekéket. A kisebb uradalmak részére vagy magánosok, vagy részvénytársaságok bocsátanak bérbe gőzekéket, ami a gőzeke nagy kelen-

dősége, és a vállalat haszna mellett tesz tanúságot.

Érdekes eszméről kaptunk értesülést. Cél szerüségéről és életrealitásáról tanuskodik az, hogy a *H. G. E.* is foglalkozott vele, de még nem jutott annak megérleléséig. Arról van szó, hogy megyénkben egy *gőzeke részvénytársaság* létesüljön.

Az eszme első fogantatói *Alkér Antal* primási uradalmi intéző, *Tergina Béla* béli földbirtokos, és *Kohn Márk dr.*, az ipolysági takarékpénztár egy kiváló finanszírozója.

Az üdvös eszme megvalósítását következőleg kontemplálják.

Az alapítók kibocsátásának 800 részvényt 200 korona értékben. Az *alaptőke* tehát volna *80000 korona*.

A gőzeke ára 70000 korona, 5000 koronán fölépítenék a gőzekének megfelelő fészereket, és a még fenmaradó 5000 koronából fedeznék az első évben a gépezetek fizetését, és az irodai felszerelést.

A vállalat *jövedelmezőségét* következő, reális alapokon nyugvó számítás helyezi kilátásba.

Egy gőzeke naponként átlag felszánt 20 holdat. Szánthat pedig évente legalább is 4 hónapot és minden hó-

napra 24 munkanapot számítva, összesen fölszánthat évente legkevesebb 1920 holdat.

Kapna pedig a részvénytársaság minden hold szántásáért a tüzelő anyagon fölülr 17 koronát, vagyis *összesen 32640 koronát*.

Ez összeg volna a társaság évi nyers bevétele. Ezen összegből lenne fizetendő egy főgépezetnek évi 2400, egy gépezetnek évi 1200 korona. A *H. G. E.*-nek, a miért társaságot erkölcsileg támogatná és tagjainál a gőzekeszántást propagálná — *adományozna évente 1000 koronát*. Az ügyvezetőkre szánna 2000 koronát. Javításokra előirányozna 4640 koronát. Tőketörlesztésre jutna évente 14000 korona, mely mellett az egész alaptőke 6 év alatt lenne visszafizetve.

Tiszta haszon maradna *8000 korona*, vagyis minden részvény után 20 korona osztalék, a mi *10 %-os kamatozásnak* felel meg.

Elteltekintve attól, hogy a 6 év letelével a 80000 korona már tiszta vagyont képezne, és így az *osztalék is tetemesebb* lenne, a vállalat boldogulása, sőt jövedelmezősége kétségtelen.

A gazdaközönség sietne igénybe venni a vállalatot, mert jobb termésre

Ki tudja?

*Ki tudja, hogy látjuk-e még mi egymást?
Ki tudja, a sors vajon hova vet?
Bohó, bolondos álmainknál, meglásd,
Nem lesz már soha tisztább, soha szebb!*

*Ki tudja, hogy a sors könyvébe mi van?
Halvány napfény, hervadt levelek . . .
Talán szívem szétfeszelt álmaiban
Találkozom én már csak teveled?*

*Ki tudja, hogy mikor köszönt be a vég?
Hogy rólad meddig szólnak-e dalok?
Ki tudja? Meglehet, hogy talán ma még
Rólad álmodom s holnap — meghalok.*

Karafiáth Jenő.

Karnevál temetése

irta: Pista.

Nagyhomloku, a szőkefürtű Nagyhomloku, „Az örült”-et szavalván, hirtelen keresztbe fonta karjait és ünnepélyesen suttagá:

— Lét, vagy nem lét: ez itt a kérdés! . . .
Az asztalról, a hova föltettük, most le-
vettük és gyöngéden a földre helyeztük őt —
— Ne ronsátok a hangulatot — szolt szemrehányóan.

Pál, a Kiesi Pál, inditványozta, hogy dobjuk ki. De Nagyhomloku bocsánatot kért és megesküdött, hogy többet nem szaval.

— Csak még, csak az örültet . . . még egyszer — kérlelt zokogva. Megvertük. Szegény Nagyhomloku most már az asztal alá menekült és onnét zokogta szivtépő hangon:

— Megkorbácsolom a világot! Hahaha! . . .
Az illetlen Nagyhomloku az asztal alól kiöltötte a nyelvét és a Kiesi Pál dühbe jött.
— Ki, ki vele, részeg! Dobjuk ki a berugottakat!

Azonban belátta, hogy az állapoton így sem lenne segítve, mert mindannyiunknak távozni kellene, végeredményben tehát megint együtt maradnánk. Buszignációval omlott a rosz — de nagy — diván sarkába. Nagyhomloku ismét kidugta a fejét.

— Megint, már megint kancsalul festett egékbe néz — mondta Pálra vonatkoztatva.

A mi saját németünk fölvette a brácsát.
— Csend — szolt röviden, mert ő keveset beszélt, inkább ivott.

. . . Akkor volt ez, a mikor mi négyen belláttuk, hogy az élet cölja tulajdonképpen a szerelem, az ember azért eszik és létezik. Akkor volt ez, mikor mind a négyen szerelmesek lettünk, a mikor csak őt krajeárunk volt. Négyünknek őt! A sorsnak, az ádáz sorsnak gunyos kacagása

esengett a fülünkbe. De karnevált temetni összeültünk.

— Ah, Karnevál! Óh, herecséged haldoklik — sóhajtottam.

— Herec, oh, herec, itt ne hagyjon — törülte szemét Nagyhomloku, akit nem láttunk az asztalterítőtől.

— Karnevál beteg — sóhajtá Pál.
— Oh jaj, Karnevál bácsi — zokogott Nagyhomloku és a fejével fölemelte az asztalterítőt.

— Nagyhomloku! Légy komoly — feddém őt szigorúan.

A nagy haldokló, a fölséges Karnevál halálsóhaja rezgett a levegőben és parfümilletok, a melyek báli és egyéb emlékekből szállongtak. Némán és meghatva ültünk: mintha hallottuk volna a nagy beteg vérső börgését, a melytől báli ruhás és atlaszeipős leányok remegve bujnak meleg ágyuk fehérésipkés párnái közé. A herec nehezen halt meg, élni és örülni szeretett volna még, pihegő kebleken hervadozó szekfük és ibolyák közé bujva, szép szerelmes lányok haja illatában fürödni, szép szerelmes lányok nyiladozó, nedves piros ajkát csókolni. Ah, a halál oly hideg — és olyan forró, olyan puha a fehér ruhás leányok ölelő karja . . . Valahonnét, messziről — talán csak a mult zsongása volt — lassu és ábrándos keringő ütemei hullámszórtak a szobában.

— Ah, Karnevál — sóhajtotta a Kiesi

számíthatna, a társaság tagjai pedig jó üzletet csinálnak, e mellett a H. G. E. évi 1000 koronás anyagi támogatásával közérdeket is szolgálnak.

Csak szép sikert jósolhatunk az üdörös eszme megindítóinak. — Ahoz kétség nem fér, hogy a részvényeket egy-kettő szétkapkodni fogják, és bizonyára az ipolysági takarékpénztár, mely a nagy pénzbőség miatt már majdnem saját zsirjába ful, lesz a részvényjegyzőknek legveszedelmesebb konkurrensa.

Sőt az üzleti szellem azt javasolná, hogy a takarékpénztár ragadja magához az eszme megvalósítását.

Ipolyság, február 19.

Női kongresszus a magyar iparért. A Magyar Védő Egyesület, melynek Vaszary Kolos hercegprímás áll az élén, országos női kongresszust hívott egybe. A hazai összes nőegyesületek tagjait, de ezeken kívül is minden lelkes magyar honleányt meghívtak az egyesület nevében Somssich Tihamér gróf ügyvezető alelnök és Löherer Andor igazgató, hogy a magyar asszonyok vállvetett igyekezete segítse elő a hazai ipar pártolásának, fejlesztésének nagy és nemes munkáját. Február 29-ikén délután lesz a Vármegyeház közgyűlési termében az előkészítő-bizottság ülése, ott készítik elő az országos női kongresszust, melynek ez lesz a tárgysorozata:

1. A hazai iparpártolás nemzeti céljainak ismertetése s megvitatása. 2. A nők és nőegyesületek szerepe és közreműködésének módja. 3. A hazai országos védjegy és fontosságának ismertetése. 4. Az országos iparpártolás női főosztályainak a vidékeken és a magyar Védő-Egyesület szervezésében való megalakulása.

A nem okleveles gazdatisztekért.

A gazdatisztek jogviszonyainak szabályozásáról alkotott törvény 25. §-a értelmében kötött birtokokon, amelyek földadója a 3000 koronát meghaladja, gazdatiszti s ennél magasabb állásokra képesítés nélküli egyént alkalmazni nem szabad, csakis a földművelésügyi minisztérium engedélyével. A törvény e rendelkezése ellen a nem okleveles gazdatisztek mozgalmat indítottak. A Magyar Gazdatisztek és Erdőtisztek

Országos Egyesületének felterjesztésére Tallián Béla földművelésügyi miniszter elhatározta a kérdés végleges megoldását és pedig olyképen, hogy megfelelő szakvizsga rendszeresítésével a nem okleveles gazdatiszteknek a gazdatiszti állások elnyeréséhez szükséges képesítés megszerzéséhez módot nyújt. Erre a vizsgára vonatkozó szabályzatnak a tervezetét véleményadás végett most küldte meg a miniszter az O. M. G. E.-nek. A tervezet szerint a vizsga letételére csak azok a nem-okleveles gazdatisztek tarthatnak igényt, akik a törvény életbe lépése előtti (1901. május hó 1.) időből legalább 5 évi szolgálatot tudnak igazolni s akik a vizsga letételére 1904. évi augusztus 31-ig engedélyt kérnek. A vizsga anyagát mindazon, a gyakorlati gazdálkodás körébe vágó szakkérdések képezik, amelyek ismeretét egy ok-szerűen kezelt gazdaságban működő gazdatiszttől meg lehet követelni. E vizsga anyaga eszerint növénytermelés, állattenyésztés, jószágkezelés és berendezés keretébe vágó kérdések. A vizsgáló bizottság áll: a gazdasági tanintézet igazgatójának elnöklelte alatt az illető tanszék tanáraitól és három gyakorlati gazdából. Egyes tárgyakból nem osztályoznak, csupán a vizsga eredményes, vagy eredménytelen letételét konstatalják szavazás útján; a határozat ellen felebbezésnek helye nincs. A vizsga nem nyilvános. Jó eredmény esetén a vizsgázó megfelelő bizonyítványt kap. Az O. M. G. E. irodalmi és tanügyi szakosztálya folyó hó 20-án tartandó ülésében foglalkozik a tervezettel s teszi meg arra észrevételeit.

A TÁRSASÁG.

(Karnevál halála.)

Kedves Szerkesztő,
most, a mikor az ember hátát ugyancsak megborzogatják az őszi szelek, a mikor

keresztyéni lelkünk pihonót és áhitatos megkönnyebbülést szerez a Karnevál herceg uralmának mámoros napjai után, esendes rezignációval megcsinálom az idej farsang mérlegét.

Farsang! milyen nagy jelentésű fogalom volt ez hajdan és micsoda ma!..

A jókedv, vidámság, mulatság és pajzán tréfa kora és megtestesülése volt az időszak; és most?! egynehány szomorú kényszer-táncmulatság összegyűjtője és talán szerencse e pénztelen világban, hogy Karnevál uralma a legrövidebb hónapra esik, amikor két-három nappal kevesebbet kell élni..

Ugy-e, megbocsátja nekem ezt a bölcselekedő kitérést, kedves Szerkesztőm. De önkénytelen elfog a zsémbelés vágya, mikor végig gondolok az idej farsangunk történetén.

Tavaly az volt a sirám, hogy nincs mulatság, az idén az a panasz, hogy sok is volt; azaz hogy nem a mulatság ellen volna panasz, de az ellen a mód ellen, amiképpen ezt mi végigmulatjuk.

Általános a kedvetlenség, nagy az unalom, és valóban elszomorító az a kénytettség, a mivel a hölgyek is a táncba mennek!.. még a bakfis sem örül az első bálnak, mert kiábrándítják azonnal rózsaszín álmaiból világfajdalmat és magautságot szenvedő fiatal uraink.

Ha nem késtem volna el, követném a maga példáját, és kitűznék vagy 100 aranyat egy jó és kedves (tudja a ki kedvvel járja) táncosra, és ugyanannyit egy táncosnőre, ámbár bátran kitűzhetném a dupláját is, ugy-e?

De a halottakról semmit, hacsak nem jót.. Befejezem hát én is ezt a panaszos nekrológot Karnevál ő fensége halott teteme felett, és sóhajtván kivánom vissza azt az időt, amikor még sirva fakadtak így hamvazó szerda reggelén a leányok ki nem mondható édes farsangi emlékektől.. és a legények a bálteremben szereztek meg Himen aranyos láncának az első szemét..

Isten Önnel, üdvözlí

Nóra

Pál — te meghalsz, te elmegy, — óh, de boldog vagy!

(A Kicsi Pál, szegény, igen szerelmes volt. Bár mi mind azok, de ő kiváltképen, szinte természetellenesen.)

Skaját németünk zordonan szólott:

— A kabai asszony!

Némán és a pillanat nagyszerűségétől áthatva emeltük a poharat.

— Ó! Éljen Ó — mondá a kicsi Pál, nagy betűvel. A pohárcsengésre Nagyhomloku siralmasan kopogtatott az asztal alatt.

— Nekem is — mondá szívzaggató hangon.

— Nincs! Nem adunk.

A Kicsi Pál megszánta.

— Gyere ki, akkor kapsz.

— Kimehetek? — tárgyalt az asztal alól Nagyhomloku.

— Gyere csak, gyere — biztatta nagy-lelkűen a Kicsi Pál.

— Nem vertek meg?

— Nem.

— Igazán nem?

Nagyhomloku rövid gondolkodás után bizonytalan hangon kérdezte:

— Bort is adtok?

A Kicsi Pál elérzékenyedt és az asztal alá mászott.

— Szeretlek, Nagyhomloku, kedves. Kapsz bort, sokat, gyere csak.

Nagyhomloku előkerült.

— Ne haragudjatok — mondá. Bocsásatok meg. El szavaljam az Örületet?

Nagyhomloku tetteg rendreutasítottuk és a zorrig német szólott:

— Hamar, hamar! A halotti torra!

A Kicsi Pál zokogva borult a keblemre.

— Az ibolyát! Mutasd, mutasd az ibolyádat.

Az ibolya, több könyv közül, a hol lepréselve volt, előkerült és elérzékenyedtem. Oh, ez ibolya még néhány napja is szüzi és ártatlan keblén egy kis leánynak — heivadozott.

— Ez az én boldogságom — szoltam egyszerűen.

— Az egyém is — zokogta a Kicsi Pál.

— Mutasd, mutasd — kérlelt Nagyhomloku.

Az ibolyát, a kissé hervadt, de még ilatos ibolyát én és a Kicsi Pál könnyekkel áztattuk. Édes és szüziességében még ott volt a leány hajának kedves és szelid illata és elhallgatván, mi ketten, láttuk is és megimádtuk őt.

— A kabai asszony! — ijesztett föl saját németünk szemrehányó hangja.

Az ibolyát, a kedves ibolyát poharamban téve, ittunk. Ah, itt kezdtem elkésredni: a herceg halála, szív ügyek, ez az ibolya a poharamban, bántottak. Nagyhomloku a vállamra borult és egy női batisztzsebkendővel, a mit az előző estén lopott, a szemét törülgette.

— Szeretlek — sugá a fülembe kissé bizonytalan hangon és a zsebéből kivette az én szép dupla székfümet.

— Tőle kaptam — susogá ábrándosan.

— Nagyhomloku, hazudsz — figyelmeztettem szeliden — tőlem loptad.

Nagyhomlokuszemrehányóan nézetrám.

— Ez az én boldogságom — mondá átszellemülten.

Saját németünk órájára tekintvén, figyelmeztetett.

— Itt a végső pillanat!

— Oh, Karnevál, — sóhajtottuk karban.

A Kicsi Pál a divánon feküdt és sirt, Nagyhomloku kétségbeesetten üvöltött:

— Karnevál bácsi! Ne haljon meg!

A brácsát, a kedves és szeretetreméltó brácsát önhatalmulag kineveztük Karneválnak. A legszebb, a legmelegebb téli kabáttal leborítottuk, az asztalra tettük, rá egy szomorú kalapot helyeztünk. Nagyhomloku ráborult.

— Nincs már nincs! Mindjárt meg fog halni!

— Oh, Karnevál! Isten veled!

Mély csöndben, mélyen megilletődve, vártuk az éjfelet. Hangtalan és komor némaságban, a szerelmes sóhajokkal, édes forró csókok illatával teli éjszakában mintha — valahonnét, messziről — de szivettépően zokogott volna valami. Egy egész tömeg, millió és millió lény, de alig hallhatóan. Mintha a sóhajások, édes és

Milyen a férfi ideál?

(A Honti Lapok újabb pályázata)

9.

Először is: ur legyen tetőtől talpig. Azután — szeresse a cigányt és a pezsgőt. A termete legyen délceg, széles vállu.

Tudjon forrón csokolni, édesen ölelni és nagyon szeretni — — — engem.

Á.

10.

Az én ideálom: a hü férfi, de mint a nóta mondja: A hol a hü férfi terem, Azt a földet nem ismerem, Sehohsem!

Inéz.

11.

Ideálom: ha nem is éppen nagyon szellemes, — de végtelenül kellemes, jellemes; magas, erőteljes az alakja, hamis a szeme, de hü a szíve!

Böske.

12.

Férfi ideált igazán, tökéletesen, elképzelni nagyon bajos dolog, mert ha szeretjük, hibáit nem látjuk meg. Például: valakinek az ideálja mindég nagy körömet visel, de gyászost, — nekem is az ideálom a hosszú köröm, ha azt magas karcu alak viseli, de gondosan ápolat és mindig tiszta legyen, úgy mint ruházata mindég elegáns, modorra nézve: alkalmazkodni tudó, nőkel szemben gyöngéd, és mindég udvarias, szavatartó, de tulságos sokat ne fecsegi.

Férfiakkal szemben komoly, határozott, respektust előidéző jellem, ha a párbajt kerüli, nem kifogásolom, de ha már bele cseppenik és egészen a harc-térig megy, onnan aztán meg ne futamodjék bocsánatért esedezve! . . . Mivel nem tudhatom milyen állású lesz az ideálom, ide jegyzem, hogy ha szolgabíró, oly erélyes legyen, hogy ha ránéz a bűnösre, az önként valljon, ilyen erélyre úgy tehet szert, ha deci számla bort, és nem liter számla kávé iszik. . .

Ha hírlapíró vagyis lapszerkesztő, cikk íróit el ne árulja, s a részrehajlás látszatát ne vonja magára.

Ha postás, legyen a közönséggel szembe mindég udvarias, előzékeny, 's nem goromba.

Most veszem észre, hogy végtelen sok kellék szükségeltetik egy igazi ideál lefestéséhez, például: ha vadász az illető, még ha műkedvelő is, puskát vigyen és ne esernyőt — a vadászatra, és astandon ne lármozzon.

Belátom, hogy tulkövetelő vagyok a mai szorult időkben mikor örülnünk kell, ha az ideál nem odébb áll.

Cs

piros kis ajkáról elszálló vágyódó sóhaj-tások, az elhangzott, de még forrón a légben áramló csók, a hüvös — és ah, fájó — farsangi emlékek zokognának: a hereceg elröppenő lelke rezgett végig a levegőn. Azután, mintha hirtelen minden meghalt volna, hideg és fagyasztó szürkeség suhant át a levegőn. Néma és szigorú: a böjt szele. Lehajtottuk a fejünket és a lámpa meglóbbant. Huh! hideg szél zörgette meg az ablakot, amint halak, kissé rekedten nem egészen tiszta hangon énekeltük Karnevál bucsudalát.

„Meghalt a Karnevál,
A Karnevál halott . . .“

— Karnevál kiszenvodott — suttogtam.
— Bucsura — emelte poharát saját németünk.

Komolyan és fázva, megilletődötten, kissé talán félve is ittuk ki a poharat. Nagyhomlokú azonban nem tisztelte a pillanatot magasztosságát és rémes ordítással kapott a torkához.

— A székfűm — hörögte. — Nines!

— Nagyhomlokú, te javíthatatlan Nagy homlokú, — intem őt bánatosan, de nem hallgatott rám.

— Megittam — suttogta iszonyodva.

— Az én boldogságom — zokogta megsemmisülve.

— Csitt! Itt a böjt.

Szürke és hamvas árnyékok másztak lustán a földön. Sár, sár és piszok mindenütt, köztük, oh, boldogság semmi, csak egy emlék, az is bus: a borszagu a hervadt, az osszeszáradt ibolya . . .

13.

Ideál? Manapság? Szinte látom a férfiak gunyos mosolyát. Hol vannak az ideálok? Talán ősanányink, a régi lovagkori időkben ismerhetek olyan csodát. A mostani korban, a pénz az ideál. Különösen a férfiaknál, de nagyrészt a nőknél is. — Hogyan is lehetne a mai gavallérkorból ideált választani? — Vagy talán a léhasággal és üres szívekkel, s nagyon gyöngye jellemekkel megáldott bábok között lehetne ideált találni? egy komoly, gyengéd lelkületű nőnek? Teljes lehetetlennek tartom. A mocsoktan jellem és tiszta becsületesség, Továbbá feltétlen lovagiaság a nők iránt! — Ilyen volna a férfi ideál! S vajjon ez ma hol található? Nagyon kérem, mondja meg kedves szerkesztőm, ha tudja! „Én keresem, de nem találok.“ Letűnt az ideálok korszaka! Nyugodjunk hát bele a megváltozhatlanba.

Lóna.

14.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Azt óhajtnék tudni, milyen legyen a férfi ideál? részemről azt tartom: legyen határozott, szilárd jellemű. — Őszinte, — hogy imponálni tudjon. — Ezekről győződtem meg 12 évi házasságom alatt, tehát ne csodálkozzék azon k. szerkesztő uram, — ha azt mondom: a férjem az ideálom. Igaz tisztelője:

Nem ipolysági.

A hétről.

— **Lits Gyula** vármegyénk főispánja hétfőn reggel Budapestre utazott, honnét szerdán délben érkezett haza székvárosába.

— **Az alispán vizsgálaton Czobor László** vármegyénk alispánja Pálvi Pál aljegyző és Belló Arpád számvizsgáló kíséretében hétfőn reggel Korponára utazott, hol több napig időzött, miután megvizsgálta a főszolgabírói és városi hivatalokat.

— **Hamvazo szerda.** Hamvazo szerda volt e hó 17-én a katolikus egyházakban, melyekben e nap a 40 napi böjtnék első napja. Nevét onnan kapta, mert a pap e napon hamut szentel, mely az előző évből virágvasárnapról maradt barkák elégetéséből készül, s e hamuval a hívek homlokát keresztalakban megjelöli, miközben ezeket mondja: emlékezzél meg ember, hogy por vagy, és porrá lépsz. A hamvazás eredete az ősegyházban keresendő, mikor is a püspök a nyilvános bűnösök fejére hamvat hintett. Az ily vezeklékhöz később alázatosságból más buzgó keresztények is csatlakozván, ezek is meghamvaztatták magukat s az 1091-évből tartott beneventi zsinat már kötelezővé tette ezt a szertartást. — Nálunk **Schreiber Aladár** plébános tartotta meg ezt a szertartást, melyen a hívek közt testületileg vettek részt az elemi és polgári leányiskola növendékei is.

— **Kalikóbál.** Színes, eleven impreszsiókkal váltak szét másnap hajnalba azok, akik e hó 13-án a megyei színház termében a Honti Sportklub által rendezett kalikóbálban részt vettek. Lelkes kedv, még lelkesebb táncokozás volt az uralkodó hangulat, mely az estét oly szép sikerrel ragyogta be. Nagyon fessék voltak a kék-pöttyes kosztümökben a hölgyek. A négyeseket 22 pár táncolta. A karzat is tele volt hölgyekkel.

A jelenvolt hölgyek névsora: **Asszonyok:** Alkér Antalné (Kemenec), Berkó Istvánné, ifj. Berkó Istvánné (Léva), Bory Boldizsárné, ifj. Csuzy Pálné, Egressy Lászlóné, Forster Frigyesné, Gálffy Istvánné (Kemenec), Jerfy Ferencné (Eggy), Juhász Endréné, özv. Litvay Mátyásné (Budapest) Nedeczky Pálné (Felsőtúr), Okolicsányi Gyuláné, Ruttkay Istvánné (Kistúr), Sági Bérné drné, Schulez Agostonné drné, Soltész Istvánné drné, Winkler Józsefné (Deménd). **Leányok:** Bertha Margit (Kemenec), Bory Jolán, Czobor Margit, Herczegh Nuszi (Budapest), Jerfy Ilke (Eggy) Forster Mariska, Kolos Ika és Irma, Keller Ika, Litvay Erzsike (Budapest), Okolicsányi Zsuzsika, Winkler Ilonka (Deménd).

— **„Korpona — tót város.“** Lapunk zártakor jelentik lapunknak: E hó 17-én zajos jelenet játszódott le a Korpona szab. kir. r. t. város képviselőtestületének közgyűlésén. **Knezovics János** városi ügyész magyar beszédje közben **Polakovics János** városi képviselő szenvedelmes hangon követelte, hogy a közgyűlésen *tótul* beszéljenek, mert — **Korpona tót város.** A magyarok siettek ezt a követelést visszautasítani, majd **Plachy Gyula** polgármester is erélyes hangon figyelmeztette a tót tulzókat, hogy bár tiltott a nemzetiségek jogait, de mégis fogja tudni megvédelmezni az elnöki székéből mindenkor a magyar állameszmét. E kijelentését a város szervezési szabályzata is támogatja, mely szerint a közgyűlés tárgyalási nyelve, a mi másként nem is lehet — **magyar** A tótok látván, hogy hasztalan zajonganak, kilencen kivonultak a közgyűlési teremből. A kivonultak közül három azonban csakhamar visszajött, s a gyűlés e-endben folyt tovább.

— **A báti kaszinó jubileuma.** **Bátból** jelentik lapunknak: A **Bátvidéki Kaszinó** e hó 9-én ünnepelte 10 éves fennállásának évfordulóját. Jelen volt Bát és vidéke intelligenciájának nagyobb része. Már korán reggel hirdette a kaszinói helyiségen lengő nemzeti színű lobogó az ünnep megtartását. Az ünnep első pontját képezte a délután 6 órakor a kaszinó elnök által megnyitott díszközgyűlés. A „Hymnus“ el-éneklése után **Hajdu Lajos** evg. lelkész a kaszinó jelenlegi elnöke az ő szokott ékes szóhasárral egy remek beszédben dióhéjban foglalva adta elő a kaszinó 10 éves történetét, kiemeltetve főleg a kaszinó egyesületek kulturális és hazafias céljait, mely célokat a „Bátvidéki Kaszinó“ egyesület jellegzett 10 éves mulásával a legszebben ért el. **Rosenfeld Zsigmond** dr. indítványára közgyűlés ezen általános tetszésben részesült beszéd kiadatását és a tagok között való kiosztását határozta el. A „Szózat“ elneklésével a díszközgyűlés befejezést nyervén, az ünnepelők terített asztalok közé gyűltek össze társasvacsorára. Jó hangulat lévén, szebbnél szebb felköszöntőkben sem volt hiány. Az első felköszöntő mondta a kaszinó elnöke **Podhorszky László** drra, mint a kaszinó alapítójára és a jelenlevő vendégekre. **Rosenfeld Zsigmond** dr. a kaszinó neozora, az elnököt, majd a jelenlevő hölgyeket, kik most is, úgy mint a multban, minden más hazafias ünnep alkalmával igyekeztek megjelenésükkel az ünnep fényét emelni, illetve mit **Stibló Agoston**, a helybeli róm. kath. hitfelekezet arany-szája plébánosa, egy ritka élvezetet nyújtó díkeióban azzal egészített ki, hogy poharát általában a magyar hölgyekre, kik nemesak hazafias missi t teljesíteni, hanem a társadalomban is állást elfoglalni hivatva vannak, emelte. Majd ismét kis társadalmi életünk mi denkori jeles szónoka **Rosenfeld Zsigmond** dr egy tószóban **Horn Lipót**ot, a kaszinó gondnokát éltette, ki fáradságot nem ismerő buzgalommal szinte egyedül végezte az ünnep rendezését. **Vágó Béla** helybeli állatorvos a hölgyek szórakoztatására egy igen humorisztikus felköszöntőt mondott, éltetve a kaszinó tagjait. A társasvacsorát tánc követte, mely a díszes társaságot a legjobb hangulatban a hajnali órákig együtt tartotta. A jelen volt hölgyek névsora: **Baiter Lipótné Zsember, Cziglian Margit** Bagonya, **Fábián Vendelné és Gizike, Holéczy Zsigáné (Baka), Hajdu Lajosné, Kiszely Jánosné, Kevicz y Irén és Mariska Magyarad, Keviczky Teréz és Lenke, özv. Lehoczky Lajosné, özv. Renner Lajosné, és leánya Lenke, Szluka Jánosné (Bagyan), Sztankay Abáné drné, Sziklay Józsefné és Micike, Till Jánosné és Micike.**

— **Házasság.** **Flórián Gerő** ipolysági kir. aljegyző e hó 11-én kötött házassági frigyét **Urbán Aranka** urhölgygyel Németiben.

— **Hangverseny Szobon.** Tudósítónk írja: Szép zene számokkal, melodiamával és monológokkal gazdagított műsorral kedveskedtek a szobi Lujza-intézet kis növendékei illusztris vendégeiknek e hó 14-én. A pompásan játszott darabok Melicher Mici és Meinholt Hedvig fáradságot nem ismerő igyekezetének adták fényes tanujelét. A jól sikerült estéről kedves emlékekkel távoztak el a vendégek, kiknek Karnevál herceg mókáit a zárda falai között egy jól esett végig hallgatni.

— **Kivándorlási biztos.** A belügyi m. kir. miniszter a 4012-1904. III. a B. M. sz. körrendelettel az Adria tengerhajózási részvénytársaság részéről kivándorlási szerződések megkötésével, hivatkozással 112,723-1903 számú B. M. körrendeletre pótlólag megengedte, hogy Nógrád és Hont vármegyékre *Ehrenthal* Mór kereskedő Balassagyarmat székhelyi a kivándorlásokkal Észak-Amerikába, Fiumén át az önként hozzá forduló kivándorlókkal szerződést kölhöt.

Halálozás. *Rákóczy* Ármín Korpona városi tanácsos e hó 14-én rövid szenvedés után meghalt. Java korában lepte meg őt a halál gyászba borítva fiatal feleségét s Korpona város tisztikarát, ki az elhunytban a hűséges barátot s a példás szorgalmu tisztviselőt szerette és becsülte. Temetése f. hó 16-án ment végbe nagy részvét mellett. A temetésen Czobor László vármegyénk alispánja is részt vett. A város a következő gyászjelentést adta ki:

Korpona sz. kir. rendezett tanácsu város tisztikara, fájdalomtól megtört szívvel jelenti, szeretett s buzgó tisztjársának, rákóci *Rákóczy* Ármín városi tanácsnok, tüzoltó főparancsnok és a korponai iparos önképző egyesület elnökének élte 51-ik évében, rövid szenvedés után folyó évi február hó 14-én d. u. 2 és fél órákor bekövetkezett gyászos elhunytát. A boldogultnak hült tetemei f. é. február 16-án d. e. fél 11 órákor fognak a r. kath. anyaszentegyház szertartásai szerint, a korponai közös sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Korponán, 1904. február hó 14-én. Béke lengjen porain!

— **Felolvasóest.** Az „Iparos Kör“ mint már jeleztük, e hó 21-én (vasárnap) este 8 órákor a város ház nagytermében felolvasó estét rendez a következő műsorral: 1. „Egy lap az életből.“ *Irta és felolvassa Jávör B. Lajos* körtag. 2. *Őszi rózsá, fehér őrszi rózsá.* Sirtam eleget utánad, Lehullott az őszi rózsá levele... *Eneklé Lőrincz Erzsike.* 3. A szórakozott kisasszony, magánjelenet, *irta: Rózenfeld Ottó* körtag, előadja *Knapik Mariska* 4. A tetétleni halmon. Költemény *Arany János*tól. Szaválja *Pelkán Ferenc* egyleti pénztáros. 5. Ki: gyászol a fecske madár, Szomoruan zug-bug a szél, Minden szőke kis lány esalfa... *Eneklé Kreskó Danóé.* 6. Az alkoholizmusról, *irta és felolvassa Himmler Sándor* dr. egyleti igazgató. Kezdeté 8 órákor. Meghívókat nem küldenek — vendégeket szívesen látnak — beléptidíjat nem szednek.

— **Tüzoltómulatság Szobon.** Szobi tudósítónk írja: Erkölcseleg és anyagilag sikerült farsangi mulatságot rendeztek a szobi önk. tüzoltók e hó 13-án. A táncmulatságot színelőadás előzte meg. Színtre jkerült *Andreászky Jenő* „Katonásan“ című egyfelvonásos vígjátéka. A szereplők, kik a tüzoltók sorából kerültek ki, nemes ambícióval és igyekezettel derekasan megféleltek műkedvelő színészi feladatuknak. Különösen a főszereplő *Brucsy Károly* Gárday őrnagy szerepében páratlan katonás alak volt, ki végig derült hangulatban tartotta a hallgatóságot. *Brulich Mariska*, *Pericht Erzsike*, valamint a többiek: *Ledényi, Vigh* és *Perlusz Misi* szintén jól feleltek meg az egyes szerepeknek. A hálás tapsokkal jutalmazott előadást, melyet zsufolt teremben adtak elő, reggelig tartó tánc követte. Felülfizettek: *Polakovics János* 4 kor. *Schöfenné* 1 kor. *Lacsny F.* 1 kor. *özv. Melicherné* 4 kor. *Művezető* 1 kor. *N. N.* 1 kor. *Lukács J.* 3 kor. *Drozd J.* 2 kor. *Behálik A.* 3 kor. *Lukács M.* 2 kor. *Obláth I.* kor. *Dutka J.* 1 kor. *Sztudenka* 2 kor. *Farkas* 2 kor. *Keglovics* 2 kor. *Csajka* 2 kor. *Likler* 2 kor. *Keve K.* 4 kor. *Exner* 3 kor. *Hegedüs K.* 4 kor. *Dudka M.* 3 kor. *Berzevicsy B.* 1 kor. *Niemann J.* 40 fill.

— **Uj földesur.** *Balla Géza* budapesti lakos és neje megvették a felsőterényi Helbig-féle 680 holdas birtokot 220 ezer korona vételárért.

— **„Az Iparos Körből.“** Az „Iparos Kör“ tagjainak letszáma, *Himmler Sándor* dr. igazgató fáradhatlan buzgalma folytán egyre emelkedik. Legutóbb tagokul jelentkeztek: *Engelhardt Mihály*, ifj. *Winter Sándor*, *Ihratzky István*, *Rozhon Antal* és *Weezler Samu.* — Ez alkalommal egyben köszönetet is mond a kör *Vitális Mórnak* könyv adományáért.

— **Jótekönyecélu műkedvelő előadás.** E hó 14-én volt az ipolyági iparos ifjuság által rendezett műkedvelő előadás, a mely alkalommal *Szigeti József: Viola*, az alföldi haramia című 5 felvonásban és 8 képen megírt népszínműve került színre. A darab választása semmi esetre sem mondható szerencsésnek, mert műkedvelő színpadon hiányos a színpad-technika az ilyen gyors változásokhoz, amikor egy estén 13-szor gördül le a függöny, de nem szerencsés azért sem mert a darab igen gyöngé, és nincsenek benne olyan szerepek, a melyeket műkedvelő hálásan használhatna ki a maga számára. Mind a mellett műkedvelőink derekasan megállították helyüket, így különösen *Lőrincz Erzsike*, a ki érces hangján szépen énekelte néhány betétet, azután *Beimohr Erzsike*, aki *Violáné* nehéz szerepének igyekezett a hangját eltalálni. *Sztraka József* férfias *Viola* volt, igen jól festett az alföldi rabló szép ruhájában, és jelenéseiben itt-ott igaz érzéssel játszott. Dicséret illeti meg *Peti cigány* személyesítőjét, *Rosenfeld Ottót*, aki a darabot ügyösen rendezte is, és a ki bár itt-ott vaskosan tulzott — megfelelő humorral játszotta egyedüli hálás szerepét; szépen énekelte *Túri István*, és sok tapsot kapott *Saltai József*, mint cigány. — A többi szereplő hölgyek közül dicsérettel említjük meg *Sötény Erzsikét* (*Tengeliné*), *Vankó Böskét* (*Rétiné*), *Baráti Irénkét* (*Viola anyósa*), *Knapik Mariskát* (*szakácsné*). — A férfiak közül jók voltak: *Varadi Károly* (*Tengeli jegyző*), *Siffár József* (*Réti Ákos*), *Halász László* (*Macskaházi ügyvéd*), *Hercei József Vándor* (*lelkész*) a kinek maszkja igen fiatalos volt, *Schuster Károly* (*Nyuzó főbíró*), *Szalai István* (*Keniházi, esküdt*). Ezenkívül *Hesz Palika*, *László János*, *Bárczi János*, *Balog József*, *Majör József*, *Ihratzky István*, *Prilinczki Pál*, *Halász István*, *Zirih Ferenc*, *Eszényi Béla* és *Sötény Sándor* mind hozzájárultak a sikerhez. Az előadáson nagy közönség volt jelen, a mely később táncba is kapott és vígan jártak egészen virradtig. Az előadás az erkölcsi sikeren kívül óriási anyagi eredménynyel is járt, a melyről a következőkben számolnak be:

Az Iparos ifjak által rendezett jótekönyecélu színelőadás alkalomával befolyt 522 korona és 80 fillér, ebből 336 korona és 90 fillér kiadás volt, s így a templomfestésre maradt 185 korona és 18 fillér. Ezen alkalommal felülfizettek: *Totovits Kálmán* 8 kor. *Schreiber Aladár* 5 kor. *Wilezek Mária* grófnő 2 kor. 50 fill. *Fleischhacker Laura*, *Szokoló Alajos* és *Pellikán Ferenc* 2 2 korona, *Cserven János* 1 kor. 40 fill. *Komzsik István*, *Kreskó Ferenc* és *Janiss Károly* 1—1 koronát N. N. 3 koronát — Isten fizesse meg az iparos ifjak és közreműködők fáradságát. *Schreiber Aladár* plebános.

— **Az Ipoly kiöntött.** Így télviz idején természetesen, hogy megdagadnak az apró hegyi patakok és beleszakadva az Ipolyba, kiszorítják a medrétől. A rétet már egész elborították piszkos hullámai, és most, hogy 2—3 napja szakadt az eső, be fog látogatni a rakoncátlan víz a város mélyében fekvő utcáiba is, mint az 5—6 év előtt történt. — Ez alkalommal kellene szólni valamit az *Ipolyszabályozásról* is, de azt hagyjuk, mert az már csaknem unalmas.

— **Országos vásár Egegen.** E hó 17-én volt az országos vásár Egegen. Igen élénk volt a forgalma, mert marhában körülbelül 1000 felhajtás volt. Az eddigi jelek szerint az egegi vásároknak szép jövőt jósolnak.

— **A „Chevra Kadischa“ közgyűlése.** Az ipolyági „Chevra Kadischa“ (szent egyesület) e hó 23-án *Link Vilmos* elnök elnöklete mellett évi rendes közgyűlést tartja, melynek tárgyai: Uj tagok felvétele, folyó ügyek elintézése, a rabbi emlékbeszéde az év halottairól, végül társas lakoma.

— **Vitrioldráma.** E hó 12-én pénteken este *Ieschner Bernát* honti lakos leöntötte vitriollal az apósát, *Kohn Sámuel*t,

az anyósát, a kit súlyos sérüléseket szenvedtek. Ugyancsak leöntötte feleségét és két gyermekét is, a kik közül az egyik valószínűleg szemévilágát veszté. Ezzel még nem elégedett meg, hanem leöntötte *Kohn Károly* és *Schmid Lipót* sógorait is, valamint az utóbbinak feleségét. E tömeges vitriolöntés közben ő is annyira összeégett, hogy az ipolyági kórházban ápolják. Tettének oka családi egyenetlenség.

— **Táncmulatság Vámosmikolán.** A vámosmikolai és vidékebeli zsidó fiatalság március 2-án Vámosmikolán, a *Schwarz-féle* vendéglőben jótekönyecélu zárkörű táncmulatságot rendez. Belépő díj személyenként 2 korona, családjegy 5 korona.

— **Agyonütötte a fa.** Kemencén az erdőben favágás közben a fának egy hatalmas ága *Pásztor András* kemencei lakosra esett, az ez által okozott nagy sérülés miatt *Pásztor András* meghalt.

— **Megszűnt kanyaró.** Visken az ott uralgott kanyaró betegség megszűnt.

— **Schäffer Géza fogspecialista,** ki legjobb hírnévnek örvend, Budapestről városunkba érkezett és ideiglenes műtermét a *Lengyel szállodában* rendezte be. — Ajánljuk e kiváló specialistát olvasóink figyelmébe.

Kalikóban.

(Szílhettek a kalikóból!)

Még csend van. A terem üres, csak a karzaton gubbaszt néhány korai kíváncsi alak. De a mulatság már előre veti árnyát vagy fényét inkább és a csend lázas készüldést takar. A mellék termekből zsongás, zajgás hangzik, itt-ott tányér, üveg ütődése cseng, pezsgő dugó durran, a miből valószínű, hogy egy-egy gyávabb gavallér meríti a hangulatot és bátorságot a jövő küzdelemre...

Az első fecske...

Maga van a teremben, és bátortalanul pillant körül. Mit néz? avagy inkább kit néz? . . Nem tudhatni, mert hogy lehessen kiszámítani egy ragyogó leányszem csábos pillantását? . . Csakhamar körülvésszi őt a fekete sereg, és elvész az utána következő kék pöttyös formaruhákban.

Milyen édes látvány ez az egyforma ruhás sokadalom, sokkal szebb mint a katonák uniformisa . . Bizony Isten! . . Egészen más is ez, mert itt csak a szín kötelező, a fantázia szabadon maradt és olyan ruhát csinált, a minőt akar . . és szabadon maradt néhol egy pár gömbölyű kar, puha nyak, ingerlő váll, amit azonban sejtelmes csipke rejt az irigy szemek elől . .

Ha az asszonyok egyenjogúsága és kötelességei az egész vonalon egyek lesznek a miénkkel, ilyennek képzelem a jövő hadseregét. És hol az az ellenség, a mely ilyen harci erényekkel felszerelt gyönyörű harcsook előtt — ne kapitulálna? . .

A terem telik, a levegőbe összekavardik a sok bolondító parfümszaga, a muzsika vérfrissítőn szól, járják a táncot, és a karzat is tele-tele lesz előkelő közönséggel, akik innét élvezik a tánc örömeit.

Egy temperamentumos asszonyszépünk a ki háromszor is eljárja az „ujját“, esodálatosképpen szintén a karzatról nézi a lent forgó tarka-barkaságot. Fel is tűnik a dolog és meginterjuhólják ő nagyságát.

A t. közönség figyelmébe!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség b. tudomására hogy a mai napon **Ipoly-ságra** érkeztem és működésemet a **Lengyel szállodában levő műtermemben** megkezdtem. — Készíték:

szájpadlás nélküli FOGAKAT

és fogsorokat, továbbá fogakat **arany, celluloid** és kautsukba foglalva, ugyszintén csapfogakat és aranykoronákat. Elválalóm használhatlan fogak átalakítását és minden a fogászatba vágó műveletet. Az

általam készített fogak rágóképességeért kezeskedem. Mozgó fogak megerősítetnek. Itt tartózkodásom **visszavonhatlanul** 12 nap.

Kiváló tisztelettel:

Schäffer Géza
fogtechnikus.

— Éget a lakkcipőm, — mutatja szomorúan apró lábát, — és erre szolgálatkészen ugrik oda lovagja:

— Mutassa, majd lehuzom!

— Nosza, tessék! . .

És a lovag ügyes frájjnak bizonyul, mert egy-kettő, lent a fűzős topán.

Epp akkor érkezik meg a menyecske férje, és dühözgva adja oda a másik pár cipőt.

— Na, hallja, magát egyre csak ki kell szolgálni! . .

Egy szempillantás, és a mi szép ssszonyunk már lent járja a „heje-huját.”

Most meséljünk a kalikó ruhácsról.
I.

Egy szép leány odadta a szabónőnek a ruháját, csinálná meg úgy, de úgy, hogy még. . .

A ruha készült, csupa poézis lón a puha jószág, a mikor leüzen jövőbeli kis gazdája: — Nem kell a ruha. Nem megyek a bálba, fáj a kis lábujjam. . .

A ruhácska félretévedik egy békés iskútalyába, és jönnek a nehéz, komoly szövetek; — szabódnak, vágádnak, alakulnak előkelő ruhákká, a mikor sietve újból leüzen a kis kalikóruha tulajdonosa:

— Kell ám a kis ruha, mert jobban van a kisasszony. . .

II.

Egy kis lány, fakadó bimbó-rózsa, nem kalikóban táncolt. Természetes, hogy feltűnt egyik-másiknak, és én, mint becsesünk lelkiismeretes riportere, meg is kérdeztem, mi az oka, hogy nincs a köteles kék pöttyü, fehér ruháskában?

— Hogy miért? — kérdezte félve valamelyes ujságbeli indiszkréciótól.

— A tinta az oka, a tinta. . .

— A tinta? . .

— Igen, az a tinta, a melylyel maga is ír. . .

— Hogyan? nem értem. . .

A kis leány derűsen fölnevetett.

— No, mindjárt megmagyarázom. Mikor pakkoltam, oda tettem a ruháskámat — olyan szép volt — egy székre az íróasztal mellé, és az apám véletlenül leütötte rá a tintatartót. . .

— Érti most már? . .

És ott hagyott a faképnél, odább lejtve egy ügyes gavallérral csinos rózsaszín ruháskájában.

*

Lelkesen ropják a táncot, és mind között a főispán vezet.

— Látszik rajta, — mondogatják az asszonyok — hogy huszár volt. . . Ma is, bár második lányát adja férjhez, többet ér mint sok fiatal. . .

— Mint sok fiatal? kérdi méltatlankodva egy barna menyecske. — Hiszen fiatalabb ő bármelyik fiatalnál. . .

És a másik is helyeselve bölintott a e képletes beszédre.

*

A hajnalsilag már halaványul, de a nagyterem csillárai még égnek és a reggeli órákban sietve adta át Karnevál herceg *Battha* Lacinak magyar honosságért beadott kérvényét, a melyben hangsúlyozza hogy *Ipolyságon akar megtelepedni*.

— Mert sehol a világon nincsen annyi szép és olyan asszony, szép leány, — sugta elérzékenyülve. . .

Pötty.

A legszebb jótékonyság.

(Szegény gyermekek felruházása)

Mint minden évben úgy az elmúlt év karácsonyán is a jó szívű adakozók nagylelkű adományaiból egész sereg didergő kisgyermeket látott el néhány lelkes hölgy buzgalmából az óvóiskola meleg ruhával.

A gyűjtést *Berkó* Istvánné, *Kátser* Sándorné, *Törös* Sándorné, *Engelhardt* Lipótné s *Forster* Frigyes eszközölték. Adakoztak a következők:

Berkó Istvánné ivén: Kovács S. Endre dr. 20 kor. Himmler Sándorné drné, özv. Kinszky Miksáné, Neumann Jakab 4-4 kor., Czobor Lászlóné 3 k., Nyáry Alfons báró, Schreiber Aladár, Fleischhacker Laura 2-2 kor. Landauer Béla dr., Pályi Pál., Hatos Istvánné, Ulrik József 1-1 korona. Winter Sándorné 5 kor. Rill Józsefné. Paulovicsné 2 2 korona. Összesen 64 korona.

Kátser Sándorné ivén: Winter Ármin, Kátser Sándorné 15-5 kor., Czompó Ede 3 kor., Totovits Kálmán, Mühlstein Gábor 2-2 kor., Sik Pista, Vámos Soma, Czervinka Henrik 1-1 kor. Összesen 20 korona.

Törös Sándorné ivén: Helmbacherné 3 kor. Ruttkay Mária, Egressy Lászlóné, Törös Sándorné, özv. Nagy Sándorné, Ráth Béla dr., Linkné, Kacsár Márton, Rainer Gézané drné, Mezey Károly 2-2 kor. ifj. Sággy Benőné, Udvardy Józsa, Schulcz Ágostné, N. N., H. J., Sándor Béláné 1-1 kor. N. N. 40 fillér. Összesen 27 kor. 40 fillér.

Engelhardt Lipótné ivén: Engelhardt Lipótné, Csermák Frnőné drné, Herczeg Józsefné, Zanollety Károly, özv. Novotnyé, Holczer Ignáczné, Engelhardt Mihályné, Martsán Béláné, Sárpy Béláné Komzsik Istvánné, Frischer Adolf, 2-2 kor. Totovics Kálmán, Kaliska Ignácné, Uhlárik István, Wagner Jánosné, Podhragyay Ádámné, özv. Schreiberne, Marczy Miksa, Heffterné, Hopfinger Józsefné, Link Frigyes, Glöckner Mórné 1-1 kor. Szilágyiné, Adler Sándorné 60.-60 fill. Botka György 50 fill., Pelikán Ferencné 40 fill. Összesen 35 korona 10 fillér.

Forster Frigyesné ivén: Somogyi Béla 4 korona. Czompó Ede, Gansel Árminné 2-2 kor. Spler Dezső, Draskóczy Jenő, Kohn Ignácné, Feldmann Károlyné, Matuska Adolf 1-1 kor. Martsán Béláné cukorka disz. Összesen 13 kor.

Azonkívül egy sorsjátékot is tartottunk, mely 17 kor. 20 fill. jövedelmezett.

Ugy a buzgó gyűjtőknek, mint a nagylelkű adakozóknak a szegény gyermekek nevében ez uton mond hálás köszönetet

Kolos Hona.

A szerkesztő levelezései.

L. Alma. Örök álm. Gondolatai szépek, érzései bensőségteljesek. De azokat versbe és pedig jó versbe önteni, ez, kedves nagysád, már hosszas tanulmány, azon felül talentum dolga.

— *St. Á. Vallomás. stb.* Ön VIII. osztályos gimnazista. Az szép. De, mikor magáról feltételezi, hogy „versei” versek, rólunk még éppen azt, hogy közöljük, az már nem szép.

— *K. K. B. Kezdetleges dolog.* Mi nem használhatjuk.

— *A másé.* Szimpatikus kísérlet, de a mi mértékünkön alul esik.

— *Altkvisz.* Magánlevelet ritkán, csak meghitt munkatársainknak írunk. Nem elég itt megüzeni, hogy felajánlott munkásságát szépen megköszönjük, de rá nem reflektálunk?

— *Törekvő levelező.* Szívesen közlünk bárkitől jó dolgokat.

Tíz évi jótállás.

BARNÁ J.

fogászati műterme

— BUDAPESTEN, —
Kerepesi-ut 26. szám, II. emelet.

Tisztelettel tudatom a t. közönséggel, hogy budapesti műtermemben, ha előzőleg 2 nappal levelezőlapon bejelentik jövetelüket, úgy bármilyen fogászati műveleteket a **vidékiek részére 12 óra alatt** elkészítek.

Minden évben, úgy mint ezuttal, is egyszer-kétszer Ipolyságra jövök 14 napi fogászati gyakorlatra.

Kiváló tisztelettel

BARNÁ J.

fogspecialista,
a szájpadiás nélküli fogak és fogsorok egyedül készítője.

Mérsékelt díjazás.

Ipolysági piaci árak.

Buza mm.	kor. 15.40—15.60
Rozs	12.40—12.60
Árpa	12.00—13.00
Zab	10.80—11.40
Kukorica	10.40—11.20
Bab	16.00—16.00

6880. 1903. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A vámosmikolai kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Klein Jakab dr. ügyvéd által képviselt Adler Viktor zselizi lakos végrehajtató kérelme folytán — Gál Károly tergenyei lakos végrehajtást szenvedett ellen 39 kor. 12 fill. tőke, ennek 1900. november 15-től járó 6 százalék kamatai, 33 kor. 13 fillér eddigi, valamint 18 kor. 20 fill. jelenlegi és a még felmerülő költségek, ugyszintén Kaiser Lipót Javára 23 kor. 35 fillér és Weinberger Izidor javára 28 kor. és jár.; erejéig bekebelezett követelések, — ugyszintén Csontó János és Bornay Boldizsárné 37 kor. illetve 46 kor. 83 fill. és jár. követelések kielégítése végett az árverést elrendelte.

Minek folytán Tergenyeen a község házábanál 1904. évi március hó 14-ik napján délelőtt 10 órakor megtartandó nyilvános árverésen eladatni fognak a következő ingatlanok, ugymint:

1. a tergenyni 135. sztjvkben 1103b. hrsz régi és 316. új hrsz. 599. □-öl és pedig az egész az 1881. évi LX. t.-c. 156. §. alapján kikiáltási ára 58 korona.

2. a tergenyei 36. sztjvkben 193. régi és 681. új hrsz. ingatlanból Gál Károly jutaléka kikiáltási ára 359 kor.

Árverezni szándékozók tartoznak bánatpénzül a kikiáltási ár 10° o-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróóság mint tkvi. hatóság.

V.-Mikolán, 1903. november 20.

Kraicz

kir. aljbíró.

Hanna vetőárpa

első évi termés eredeti minőségben,
továbbá:

tavaszi bükkönymag és zab

kisebb és nagyobb mennyiségben
kapható

Pollatsek Rezső

gabonakereskedőnél

Balassagyarmaton.

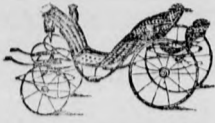
Hirdetéseket
jutányos árban elvállal
a kiadóhivatal

Kapuszta József

kocsigyártó

» IPOLYSÁG, «

— Aki remek, szép és olcsó —

kocsit

akar, az forduljon bizalommal hozzám és meg fog győződni, hogy munkáimat bátran odaállíthatom bármely gyárban készült munka mellé, úgy izlés, mint jószág tekintetében. Ezt legjobban bizonyítja az, hogy megrendelő-köröm évről-évre nagyobbodik, és különösen a múlt évben számos új kocsit megrendeltem. Végül, hogy a t. uri közönség bizalmát annál is inkább kiérdemeljem, megemlítem, hogy a szakmámban képzettségemet úgy a bel, mint több külföldi kocsigyárban szereztem meg.

Szakmámba vágó minden javítást különösen

KOCSIFÉNYEZÉSEKET

saját műhelyemben kítőnően és jutányosan vállalom és a legpontosabban készítek.

Fényező és nyerges műhelyem a Főterem a Lengyel kávéház mellett van.

7518. tk. 1903. szám.

Hirdetmény.

Füzeggyarmat község telekkönyve birtok szabályozás következtében átalakított és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX., az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cikkben szabályozott eljárás a telekjegyzőkönyvi bejegyzések helyesbitésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t. c. 15. és 17. §-ai alapján ide értve a §-nak az 1889. XXXVIII. t. c. 5. és 6. §-ában és az 1891. XVI. t. c. 15. §. a) pontjában foglalt kiegészítéseit is valamint az 1889. XXXVIII. t. c. 7. §-a és 1891. XVI. t. c. 15. §-a b) pontja alapján eszközölt bejegyzések vagy az 1886. évi XXIX. t. c. 22. §. alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket

hat hónap alatt vagyis 1904. évi július 25. napjáig bezárólag a tkvi hatósághoz nyujtsák be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat.

2. hogy akik az 1886. XXIX. t. c. 16. és 18. §-ainak eseteiben, ide értve az utóbbi §-nak az 1889. XXXVIII. t. c. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt vagyis 1904. évi július 25. napjáig bezárólag a tkvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog.

3. hogy mindazok, akik a telekkönyv átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nem különben azok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az 1892. XXIX. törvény-cikk szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogukat bármely irányban sértve vélik, — ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t. c. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a tkvi hatósághoz hat hónap alatt vagyis 1904. év július 25-ik napjáig bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmúltja után az átalakításkor közbefjött téves bevezetésből származó bármilyen igényeket jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik, az említett bejegyzéseket csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

4. Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a hitelesítő bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

Kir. járásbiróság mint tkvi hatóság.
Ipolyságon, 1903. évi november 28-án.

Oravetz Béla
kir. törvsz. bír.

Legelő bérbeadás

1000-1200 drb. birkát

és
120-130 darab szarvasmarhát

— darab szám szerint is —

nyári legelőre

elfogad

Bányász Mór
borsosberinkei bérgazdasága
u. p. Nagyoroszi.

1308. 1903. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az ipolysági kir. járásbiróság 1903. évi V. 671. számú végzése következtében Révai Zoltán dr. ügyvéd által képviselt Nemesák Mihály javára Hopfinger József és neje ellen 1000 kor. s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 2227 koronára becsült következő ingóságok u. m. borok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az ipolysági kir. járásbiróság 1903. évi V. 671/4 sz. végzése folytán 1000 korona főkekövetelés és járulékai erejéig Ipolyságon leendő eszközzésére 1904. március 9-ik napjának d. e 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szük ég és tén becsáron a'ul is el fognak adatni.

Mindazok, a kik az elárverezendő ingóságok vételáráról — a végrehajtót megelőzőleg — kielégítéshez tartanak jogot, elsőbbségi igényeiket az árverés megkezdéseig kötelesek bejelenteni.

Ipolyságon, 1904. február 11.

Balg Mór
kir. bir. vhajtó.

Eladó házak és pincék

Ipolyságon, a Szondy-utca sarkán egy sarokház 6 szobával, továbbá az Ipoly mentén egy ház 8 szobával és kerthelyiséggel, végül 2 pince a Kutyahegyen és 5 parcella parlag szőlő a t. magi határban szabad kézből eladó. Közelebbi értesítést a kiadóhivatalban.

Egy jó házból való **tanuló Süszmann Jakab** azonnal felvétetik mészárszékében.

Kiállítás „Feuerschutz“
BERLIN 1901.
Arany érem
legmagasabb díj.

Páris 1900. **Eredeti Grand Prix**

SINGER VARRÓGÉPEK

családi használatra

és a legkülönbözőbb használati célokra.

Díjtalan oktatás a divatos műhímzés összes műszakaiból.

Elektromos varrógéphajtással.

SINGER CO. Varrógép részvény-társaság

LÉVA, Kazinczy-utca 2. szám. (Bakó-féle ház.)

Fióközetek a monarchia minden nagyobb városaiban.

Kiállítás „Feuerschutz“
BERLIN 1901.
Arany érem
legmagasabb díj.